

Opvallend...

Door: Sanne van den Berg-Blok.

Donderdag 26 januari liepen we voor het Stookolieslachtoffer tellen met z'n 4-en van Julianadorp naar Callantsoog. Henk Bouma, Teun de Boer, Letty de Graaf en ondergetekende. Dat scheelde een jas met de aan trekkende Noorderwind in de rug. Prachtige luchten, Noordelijk helder blauw, een heerlijk zonnetje. Op het strand was het uitgestorven en er was wat zeetrek van ganzen, zaagbekken, aalscholvers en eidereenden, allemaal richting het Noorden.

De bovenste vloedlijn waar wij lopen, was deels ondergestoven, maar er was iets heel opvallends vanaf Paal 10/250...

In de vloedlijn kwamen we behalve behoorlijke hoeveelheden wulkenkapsels (eieren), haai- en roggekapsel, ook al veel witte inktvisschilden tegen. Opvallend veel erg grote witte inktvisschilden, maar ook heel veel uiterst kleinere. Zoveel zien we er niet zo vaak liggen en zeker niet zulke grote schilden. Vogelhouders verzamelen ze voor hun gekooide vogels. Nou, ze konden dit keer hun lol op, het strand lag bezaaid. Bovendien vond ik op een klein stukje van 1 km al 11 zeeklitten achter elkaar. Dat is vreemd: normaal vinden we in de wintermaanden weleens 1-3 stuks. Dit waren er 11 op een vrij kort stuk. Net toen ik aan Teun, Henk en Letty vroeg om extra op te letten om ze te gaan tellen, stuitte we op honderden zeeklitten bij elkaar. In 25 jaar tijd, zo nog nooit zoveel ineens aangetroffen! We wisten niet wat we zagen. Tellen was ondoenlijk. Gelukkig hebben we de foto's nog...

Zeeklitten zijn familie van de zee-egels. Omdat zeeklitten een steviger geraamte hebben dan zee-egels, spoelen ze wel vaker aan. Het dikkere geraamte heeft te maken met

het voedsel wat ze eten. Dit is kalkrijker. De zeeegel familie heeft nog een 3de familielid in Nederland: zeeappeltjes, kleine tot 2 cm grote groene egeltjes. Maar die heb ik in 25 jaar nog nooit gevonden op het strand hier.

Zeeklitten zitten soms wel met 20 stuks bij elkaar op 1 m² en duwen dan deuken bij elkaar in hun schild. Vandaar dat ze klitten worden genoemd. Het is bekend dat ze soms massaal aanspoelen, maar wij hadden dat nog nooit zo gezien. Tel daar de andere

massaal gestrande haai-, wulk- en roggeneieren bij, dat ga je nadenken. Normaal gesproken zien we in ander jaren eerst rogge- en haaienkapsels, dan later pas wulkenkapsels. Inktvisschilden vind je altijd wel. Maar deze massale stranding van alles tegelijkertijd is minstens 1 maand te vroeg begonnen.

Gevonden:

- 1 Grote Mantelmeeuw
 - 3 Stormmeeuw
 - 1 Alk
 - 1 Zeekoet
 - 3 Jan van Gent
 - 14 Drieteenmeeuw
 - 1 Fuut
 - 1 Zwarte Zeeend
 - 4 Noordse Stormvogel
 - 1 Koperwiek
 - 1 Kramsvogel
 - 1 Gewone Meun (onderkaak)
 - 2 Zeeappeltjes
- zeeklitten
- Haaien-, rogge- en wulkkapsels, inktvisschilden
- 7 Mandarijnen, 6 Uien, 1 Knoflook, ½ citroen, 5 ½ sinaasappels, 1 Groene kool.

Hoe kan dat?

Een logische verklaring is dat het zeewater te warm is door de hete zomer, voor de maand Januari. We zien op dit moment ook meer vogels al ruien naar zomerkleden. Ook dat is verhoudingsgewijs te vroeg. Er kan, weten we uit het verleden, nog een heftige koude periode rond eind Februari optreden. Dit alles geeft te denken.

Fuut

Bij Callantsoog liggen deze keer opvallend veel afgesleten en afgeronde stukken hout, vermengd met hoogveen stukjes, in de lagere vloedlijn op het strand. Eeuwenoud, eikenhout, grenen etc. Afkomstig uit de diepere zand en kleilagen uit zee. Deze zijn bloot gekomen door de zandopspuitingen. Net schatkamers, je vind er van alles tussen. Oude schildjes van krabben die kopergroen zijn uitgeslagen omdat ze misschien wel eeuwenlang afgesloten zijn van zuurstof onder het zand. En de door de zee eeuwenlang ronde afgesleten houtstukken kunnen van oude scheepswrakken

afkomstig zijn. Houd je ineens stukjes VOC in je handen. Sommige doorboort door de boormossel die er prachtig ronde gaten in heeft geboord. Groot en klein. De onderkaak van een gewone Meun, een kleinere vissoort die graag tussen de stenen van de strekdammen foerageert vind ik ertussen. Dan als bonus ook nog 2 echte groene zee-appeltjes. Nog nooit gevonden. Met mijn handen vol breekbare schatten klimmen we de strandopgang op. Voor thuis in de vitrine.

Jan van Gent met vossendrol

Tel daarbij op dat we dit loopje 31 kadavers gevonden hebben, waaronder 3 verse Jan van Genten. Altijd slikken als je deze prachtig blauw gekleurde snavels en poten van deze magnifieke grote vogels ziet liggen in het zand. Zo dichtbij zie je ze nooit. Voorgoed gestrand en zo jammer, maar nu wel geteld voor de statistieken en het stookolieslachtoffer onderzoek bij het NIOS. In ieder geval opgemerkt gestorven.

Verder nog een opvallende vondst, vlak onder de duinvoet op een druk gedeelte bij Callantsoog, een volledig verteerde fuut, helemaal intact. Dat vinden we eigenlijk nooit, zulke oude kadavers zijn altijd incompleet.

Ook 12 duidelijke vossensporen vanuit de Duinen op het strand, langs het hele traject, die zich in de vroege ochtend te goed hebben gedaan aan de dode vogels, Voedsel genoeg. Zelfs bovenop de Jan van Gent. Die was kennelijk wat groot...

En 3x 4, later zelfs 14 foeragerende Sneeuwgorzen aan de voet van de duinen. De mannetjes prachtig

sneeuw wit, glanzend in de noordelijke heldere zonnestrallen. Langzaam scharrelend en pikkend in het zand op weg naar het Hoge Noorden.

Je kunt gerust stellen dat we nuttig bezig zijn geweest vandaag en we kijken alle 4 met een voldaan gevoel terug op deze mooie dag. Bij een welverdiend glaasje Glühwein en een kopje koffie in het café praten we na over het loopje, de diverse naslagwerken op tafel uitgesteld, tussen de kijkers.

Het strand leest als een spannend jongensboek, de natuur verteld het ons. Voor wie er de tijd voor wil nemen en er oog voor heeft.